

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ ТА НАУКИ УКРАЇНИ
КІЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
ФАКУЛЬТЕТ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Кафедра мережевих та інтернет технологій
СУЧАСНІ ІНТЕРНЕТ ТЕХНОЛОГІЇ

КОНФІГУРАЦІЯ ПРОЄКТУ ЗАСТОСУНКУ ASP.NET CORE

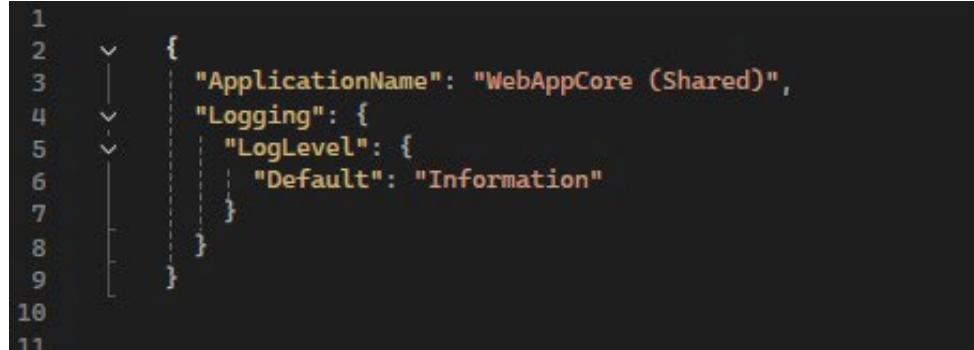
Лабораторне заняття № 3

Заяць Діани

Хід виконання роботи:

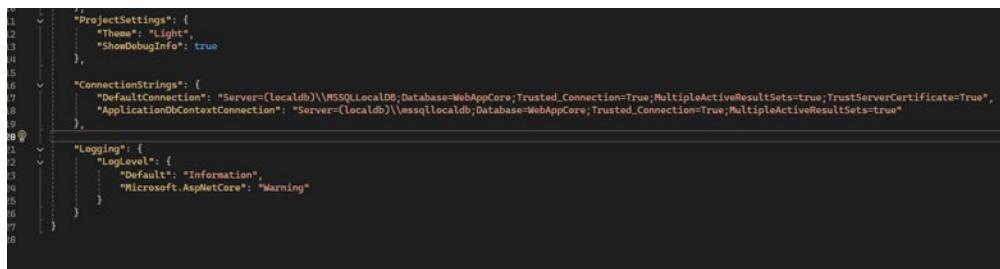
- 1. Забезпечення проєкту файлами
sharedsettings.json, appsettings.Development.json
та appsettings.Production.json.**

У проекті створено та підключено конфігураційні файли
**sharedsettings.json, appsettings.Development.json і
appsettings.Production.json.**


```
1
2   {
3     "ApplicationName": "WebAppCore (Shared)",
4     "Logging": {
5       "LogLevel": {
6         "Default": "Information"
7       }
8     }
9   }
10  }
11 }
```

Рис 3.1 - Конфігураційний файл shared.settings в форматі json


```
1
2   "ProjectSettings": {
3     "Theme": "Light",
4     "ShowDebugInfo": true
5   },
6
7   ".ConnectionStrings": {
8     "DefaultConnection": "Server=(localdb)\\MSSQLLocalDB;Database=WebAppCore;Trusted_Connection=True;MultipleActiveResultSets=true;TrustServerCertificate=True",
9     "ApplicationDbContextConnection": "Server=(localdb)\\mssqllocaldb;Database=WebAppCore;Trusted_Connection=True;MultipleActiveResultSets=true"
10  },
11
12   "Logging": {
13     "LogLevel": {
14       "Default": "Information",
15       "Microsoft.AspNetCore": "Warning"
16     }
17  }
18 }
```

Рис 3.2 - Конфігураційний файл appsettings.Development в форматі json

```

1  {
2     "ApplicationName": "WebAppCore (Production)",
3     "ProjectSettings": {
4         "Theme": "Dark",
5         "ShowDebugInfo": false
6     },
7
8     "ConnectionStrings": {
9         "DefaultConnection": "Server=prod-server;Database=WebAppCoreProd;User Id=admin;Password=StrongPassword123;MultipleActiveResultSets=true",
10        "ApplicationDbContextConnection": "Server=prod-server;Database=WebAppCoreIdentity;User Id=admin;Password=StrongPassword123;MultipleActiveResultSets=true"
11    },
12
13    "Logging": {
14        "LogLevel": {
15            "Default": "Error",
16            "Microsoft.AspNetCore": "Warning"
17        }
18    }
19 }

```

Рис 3.3 - Конфігураційний файл appsettings.Production в форматі json

2. Забезпечте належне розташування параметра **ConnectionString** та коректну обробку різних значень для середовищ **Development** та **Production**.

У застосунку налаштовано коректне розташування параметра **ConnectionString** у конфігурації та вибір його значення залежно від середовища **Development** або **Production**. Для цього використовується перевірка поточного оточення й отримання рядка підключення через `builder.Configuration.GetConnectionString(...)`

Також додано підтримку секретів і різних оточень: рядок підключення та інші чутливі параметри читаються з конфігурації та секретного сховища окремо

```

var builder = WebApplication.CreateBuilder(args);
if (builder.Environment.IsDevelopment())
{
    builder.Configuration.AddUserSecrets<Program>();
}

bool isLinux = RuntimeInformation.IsOSPlatform(OSPlatform.Linux);
var mitConfig = builder.Configuration.Get<MitConfiguration>();

if (mitConfig == null)
    throw new InvalidOperationException("MitConfiguration is not set in configuration.");
builder.Services.AddSingleton(mitConfig);

var mapSettings = mitConfig.MapSettings;

// Add services to the container.
var connectionString = builder.Configuration.GetConnectionString("DefaultConnection");
?? throw new InvalidOperationException("Connection string 'DefaultConnection' not found.");
if (RuntimeInformation.IsOSPlatform(OSPlatform.Linux))
{
    connectionString = builder.Configuration.GetConnectionString("LinuxDockerConnection");
}

builder.Services.AddDbContext<ApplicationDbContext>(options =>
    options.UseSqlServer(connectionString));

builder.Services.AddScoped<IMitRepository, SlaySqlServerRepository>();
builder.Services.AddDatabaseDeveloperPageExceptionFilter();

builder.Services.AddIdentity< ApplicationUser, IdentityRole>(options =>
{
    options.SignIn.RequireConfirmedAccount = false;
}).AddEntityFrameworkStores<ApplicationDbContext>()
    .AddDefaultTokenProviders();

builder.Services.AddControllersWithViews();
builder.Services.AddRazorPages();

```

Рисунок 3.2 – Включення обробки секретів для різних оточень

3. Створіть строго типоване налаштування всієї ієрархії

параметрів конфігурації. Додайте у контейнер DI застосунку сервіс конфігурації з життєвим циклом Singleton. Інжектуйте сервіс конфігурації через конструктор у контролері та використайте його для виведення у Footer інтерфейсу параметрів із завдання 1

Було сформовано структуру строго типізованої конфігурації застосунку. Для цього у проєкті було створено окремі класи, що відповідають структурі конфігураційного файлу. Класи MitConfiguration, MapSettings, DefaultLocation та ProjectSettings описують відповідні розділи конфігурації, що дозволяє застосунку працювати з параметрами у типізованому вигляді та уникати помилок, пов'язаних із використанням рядкових ключів

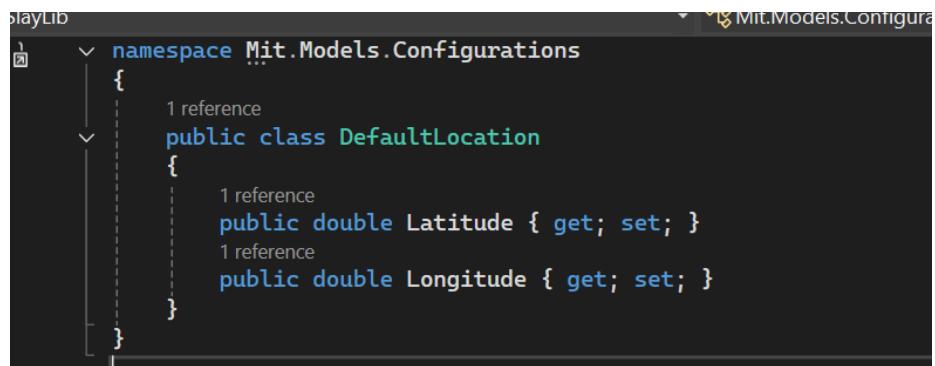

Рис. 3.3 – Клас DefaultLocation

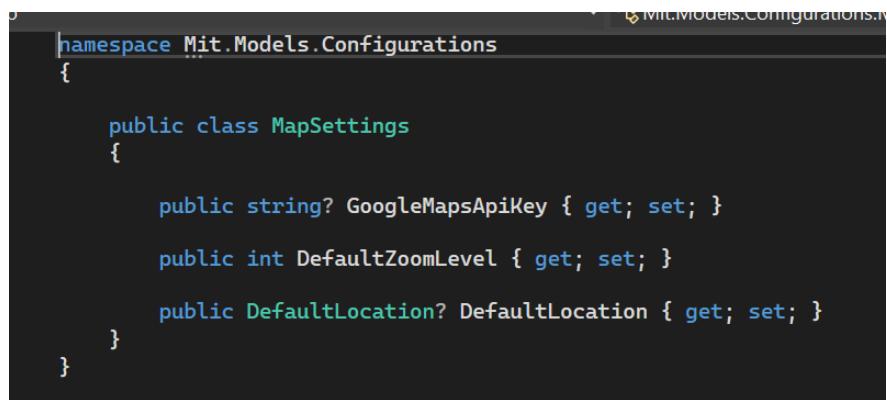
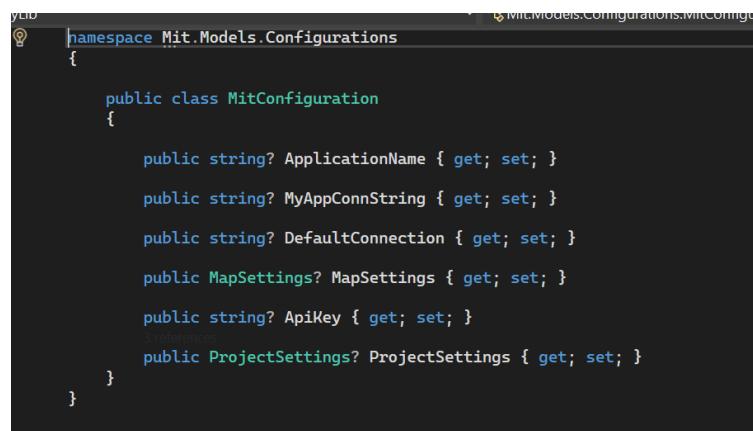
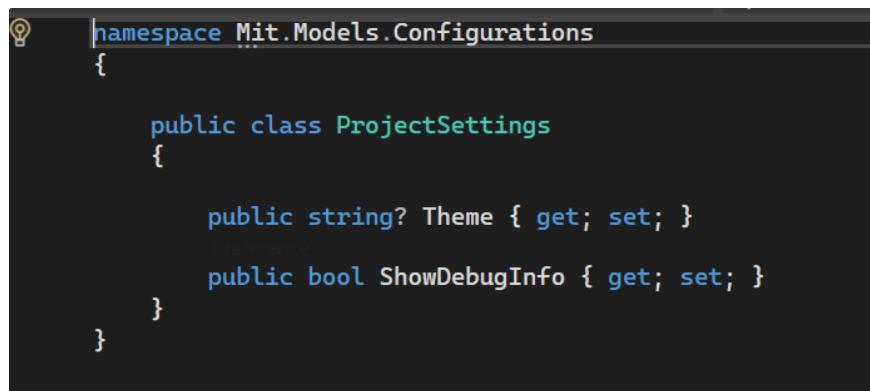

Рис. 3.4 – Клас MapSettings


```
namespace Mit.Models.Configurations
{
    public class MitConfiguration
    {
        public string? ApplicationName { get; set; }
        public string? MyAppConnString { get; set; }
        public string? DefaultConnection { get; set; }
        public MapSettings? MapSettings { get; set; }
        public string? ApiKey { get; set; }
        public ProjectSettings? ProjectSettings { get; set; }
    }
}
```

Рис. 3.5 – Клас MitConfiguration


```
namespace Mit.Models.Configurations
{
    public class ProjectSettings
    {
        public string? Theme { get; set; }
        public bool ShowDebugInfo { get; set; }
    }
}
```

Рис. 3.6 – Клас ProjectSettings

Після визначення моделей конфігурації виконано інтеграцію цих параметрів у процес ініціалізації застосунку. У файлі Program.cs конфігурацію було зчитано за допомогою механізму builder.Configuration.Get<MitConfiguration>(), а отриманий об'єкт зареєстровано у контейнері залежностей як Singleton. Це забезпечує доступ до конфігураційних даних у будь-якій частині застосунку без повторного зчитування файлів.

```
var mitConfig = builder.Configuration.Get<MitConfiguration>();
if (mitConfig == null)
    throw new InvalidOperationException("MitConfiguration is not set in configuration.");
builder.Services.AddSingleton(mitConfig);
```

Рис. 3.7 – Зчитування і реєстрація конфігурації

Реалізована конфігурація була використана у візуальній частині застосунку. Через механізм Razor-інжекції (@inject MitConfiguration Cfg) об'єкт конфігурації було інтегровано у файл _Layout.cshtml. Це дозволило вивести у футері сторінки значення параметрів, зокрема назву застосунку, координати за замовчуванням, тему та інші допоміжні дані,

продемонструвавши практичне застосування конфігурації у UI.

```
@using Mit.Models.Configurations  
@inject MitConfiguration Cfg
```

Рис. 3.8 – Інжекція конфігурації

```
if (Cfg.MapSettings?.DefaultLocation != null)  
{  
    <span> · @{$cfg.MapSettings.DefaultLocation.Latitude:0.#####}, {cfg.MapSettings.DefaultLocation.Longitude:0.#####}</span>  
}  
  
if (!string.IsNullOrWhiteSpace(Cfg.ProjectSettings?.Theme))  
{  
    <span> · Theme: @cfg.ProjectSettings.Theme</span>  
}  
if (Cfg.ProjectSettings?.ShowDebugInfo == true)  
{  
    <span> · Debug: on</span>  
}  
  
if (!string.IsNullOrWhiteSpace(Cfg.ApiKey))  
{  
    <span> · ApiKey: @Mask(cfg.ApiKey)</span>  
}
```

Рис. 3.8 – Виведення конфігурації у футері

4. Забезпечте конфігурацію параметром ApiKey. Забезпечте використання різних значень для середовища розробки та промислового середовища.

Було реалізовано механізм зберігання параметра ApiKey, значення якого має відрізнятися залежно від середовища виконання. У файлі appsettings.Development.json було визначено тестове значення ключа, що застосовується лише в режимі розробки. Це демонструє можливість гнучкого налаштування параметрів для різних оточень без зміни коду застосунку.

```
"ApplicationName": "WebAppCore (Development)",  
"ApiKey": "DEV-123456-PLACEHOLDER",  
"MapSettings": {  
    "DefaultZoomLevel": 9,  
    "DefaultLocation": {  
        "Latitude": 50.45,  
        "Longitude": 30.52  
    }  
},
```

Рис. 3.9 – Вміст appsettings.Development.json

З міркувань безпеки було підключено механізм *User Secrets*, що дозволяє зберігати справжні значення ключів поза межами проекту. Такий підхід виключає можливість випадкового потрапляння конфіденційних даних у публічний доступ та відповідає сучасним вимогам щодо безпечної розробки. У файлі

Program.cs передбачено автоматичне підключення User Secrets у середовищі Development.

```
>> dotnet user-secrets set "ApiKey" "DEV-REAL-SECRET"
```

Рис. 3.10 - Консольна команда User Secrets

5. Ознайомтеся з теоретичними основами middleware: що таке конвеєр обробки запитів, як працює делегування next, які є типи middleware.

Наведіть приклади системного та користувацького middleware.

Middleware — це проміжний компонент веб-застосунку, який обробляє HTTP-запит перед тим, як він потрапляє до кінцевого обробника або контролера.

Конвеєр обробки запитів (request pipeline) — це послідовність middleware, через які проходить кожен запит у тому порядку, в якому вони

зареєстровані в застосунку. Кожне middleware може виконувати власну логіку, змінювати запит, перевіряти умови або формувати відповідь без передачі керування далі.

Механізм делегування next використовується для передачі керування наступному middleware у конвеєрі, що дозволяє забезпечити послідовну обробку запита. Якщо middleware не викликає функцію next, виконання конвеєра зупиняється, а відповідь формується у цьому ж middleware. У системах існують два основні типи middleware: системні (вбудовані) та користувацькі (створені розробником):

- Системне middleware входить до складу фреймворку та забезпечує стандартні функції, такі як аутентифікація, роутинг, обробка помилок та обслуговування статичних файлів.
- Користувацьке middleware створюється розробником для реалізації специфічних потреб застосунку, наприклад логування, перевірки токенів або обмеження частоти запитів.

Middleware забезпечує гнучку і розширювану архітектуру веб-застосунку, дозволяючи легко додавати нову функціональність без

зміни основного коду.

5. Додати Partitioned Rate Limiting middleware, що надає різні привілеї (кількість запитів за хвилину) для автентифікованих та неавтентифікованих користувачів. В разі обмеження повернати статус 429 – Too Many Requests. (*max - 20 балів*) 7. Зафіксувати зміни у проєкті на GitHub. (*max - 10 балів*)

Завдання 6. Додати Partitioned Rate Limiting middleware, що надає різні привілеї (кількість запитів за хвилину) для автентифікованих та неавтентифікованих користувачів. В разі обмеження повернати статус 429 – Too Many Requests.

```
builder.Services.AddRateLimiter(options =>
{
    options.GlobalLimiter = PartitionedRateLimiter.Create<HttpContext, string>(context =>
    {
        var key = context.User.Identity?.IsAuthenticated == true
            ? context.User.Identity.Name ?? "authenticated"
            : "anonymous";

        if (context.User.Identity?.IsAuthenticated == true)
        {
            return RateLimitPartition.GetFixedWindowLimiter(key, _ => new FixedWindowRateLimiterOptions
            {
                PermitLimit = 300,
                Window = TimeSpan.FromMinutes(1),
                QueueProcessingOrder = QueueProcessingOrder.OldestFirst,
                QueueLimit = 0
            });
        }
        else
        {
            return RateLimitPartition.GetFixedWindowLimiter(key, _ => new FixedWindowRateLimiterOptions
            {
                PermitLimit = 40,
                Window = TimeSpan.FromMinutes(1),
                QueueProcessingOrder = QueueProcessingOrder.OldestFirst,
                QueueLimit = 0
            });
        }
    });

    options.OnRejected = async (context, cancellationToken) =>
    {
        context.HttpContext.Response.StatusCode = 429;
        context.HttpContext.Response.ContentType = "text/html; charset=utf-8";
        var executor = context.HttpContext.RequestServices.GetRequiredService<Microsoft.AspNetCore.Mvc.Infrastructure.IActionResultExecutor<Microsoft.AspNetCore.Mvc.ViewResult>>();
        var viewResult = new Microsoft.AspNetCore.Mvc.ViewResult
        {
            ViewName = "/Views/Shared/TooManyRequests.cshtml"
        };

        await executor.ExecuteAsync(
            new Microsoft.AspNetCore.Mvc.ActionContext(
                context.HttpContext,
                context.HttpContext.GetRouteData() ?? new Microsoft.AspNetCore.Routing.RouteData(),
                new Microsoft.AspNetCore.Mvc.Abstractions.ActionDescriptor(),
                viewResult));
    };
});
```

Рисунок 3.5 – Зареєстрований сервіс RateLimiter

```
@{
    Layout = null;
}

<!DOCTYPE html>
<html lang="en">
<head>
    <meta charset="utf-8" />
    <title>429 Too Many Requests</title>
    <style>
        body {
            background-color: #ffff;
            color: #000;
            font-family: Arial, sans-serif;
            text-align: center;
            padding-top: 10%;
        }
        h1 { font-size: 50px; margin-bottom: 0; }
        p { font-size: 20px; }
        .box {
            display: inline-block;
            padding: 40px;
            border: 1px solid #ccc;
            box-shadow: 2px 2px 12px rgba(0,0,0,0.1);
        }
    </style>
</head>
<body>
    <div class="box">
        <h1>429</h1>
        <p>Too Many Requests</p>
        <p>Please try again later.</p>
        <a href="/">Go Home</a>
    </div>
</body>
</html>
```

Рисунок 3.6 – TooManyRequests Razor View

```

    // Configure the HTTP request pipeline.
    if (app.Environment.IsDevelopment())
    {
        app.UseMigrationsEndPoint();
    }
    else
    {
        app.UseExceptionHandler("/Home/Error");
        app.UseHsts();
    }

    app.UseHttpsRedirection();
    app.UseStaticFiles();

    app.UseRateLimiter();

    app.UseRouting();

    app.UseAuthentication();
    app.UseAuthorization();

    app.MapControllerRoute(
        name: "default",
        pattern: "{controller=Home}/{action=Index}/{id?}");
    app.MapRazorPages();

    app.Run();

```

Рисунок 3.7 – Включення RateLimiting Middleware до конвеєра для відхилених запитів

В разі перевищення вказаної частоти запитів на хвилину, відповідно до того, чи авторизований користувач, додаток повертаємо помилку 429 Too many requests

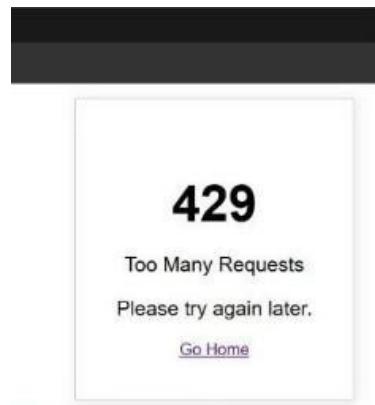

Рисунок 3.8 – Повернення помилки 429 Too Many Requests

Висновок:

У рамках лабораторної роботи були налаштовані конфігураційні файли для середовищ **Development** і **Production**, які централізовано містять параметри застосунку

(**ApplicationName**, **ConnectionString**, **ApiKey**) і дають змогу змінювати їх без втручання в програмний код. Застосування строго типізованих налаштувань

та доступу до конфігурації через **Dependency Injection** підвищує безпечність і спрощує роботу з параметрами в різних модулях системи.

Крім того, впроваджено **Partitioned Rate Limiting middleware**, яке регулює інтенсивність запитів і розділяє ліміти для різних груп користувачів. Це демонструє ефективність використання конфігураційних файлів і middleware для покращення масштабованості та надійності веб-застосунку.